

Het heksenei

Op een avond loopt Kwark de oude tovenaar over een bospaadje. Kwark hinkt een beetje, want hij heeft een been van hout. Hij heeft ook een hoge hoed, een mantel vol sterren en een lange neus. De tovenaar loopt wat te dromen.

Plotseling struikelt hij. Oei. Hij valt. Ai. Met zijn neus in het gras. Pats!

‘Alle salamanders!’ kreunt Kwark. Zijn ogen worden groot van verbazing. Vlak voor zijn neus ligt een ei in het gras.

‘Verhip! Een ei. Dat zal vast wel lekker smaken, mmmm, een gekookt eitje met zout. Dat lust ik wel.’

Hij stopt het ei in zijn hoed en neemt het mee naar zijn huis, aan de rand van het bos.

Het huis van Kwark is een echt tovenaarshuis. Uit de schoorsteen komen wolken waar soms chocoladehagel uit valt. Er vallen ook weleens dropjes uit, of bloemen, of kikkertjes.

In de kamer van Kwark staat een kast vol boeken. Soms fluisteren die boeken geheime toververhalen. Aan het plafond hangt een krokodil met rollende ogen. Net echt. En Kwark heeft een fluitketel die over de tafel loopt. Als het water kookt, fluit de ketel een liedje.

Kwark haalt het ei uit zijn hoed. Hij legt het voorzichtig op de tafel neer.

‘Ziezo,’ zegt hij. ‘Dat wordt een lekker ontbijt morgenvroeg.’

De boeken in de kast beginnen zachtjes te fluisteren. De krokodil rolt met zijn ogen.

‘Monden dicht, ogen toe!’ zegt Kwark.

Meteen zijn de boeken stil. De krokodil sluit zijn ogen. En Kwark stapt in bed.

Het is nacht en Kwark de tovenaar slaapt. Zijn lange neus en zijn baard komen boven de deken uit. Kwark snurkt als een beer. Verder is het stil in het tovenaarshuis.

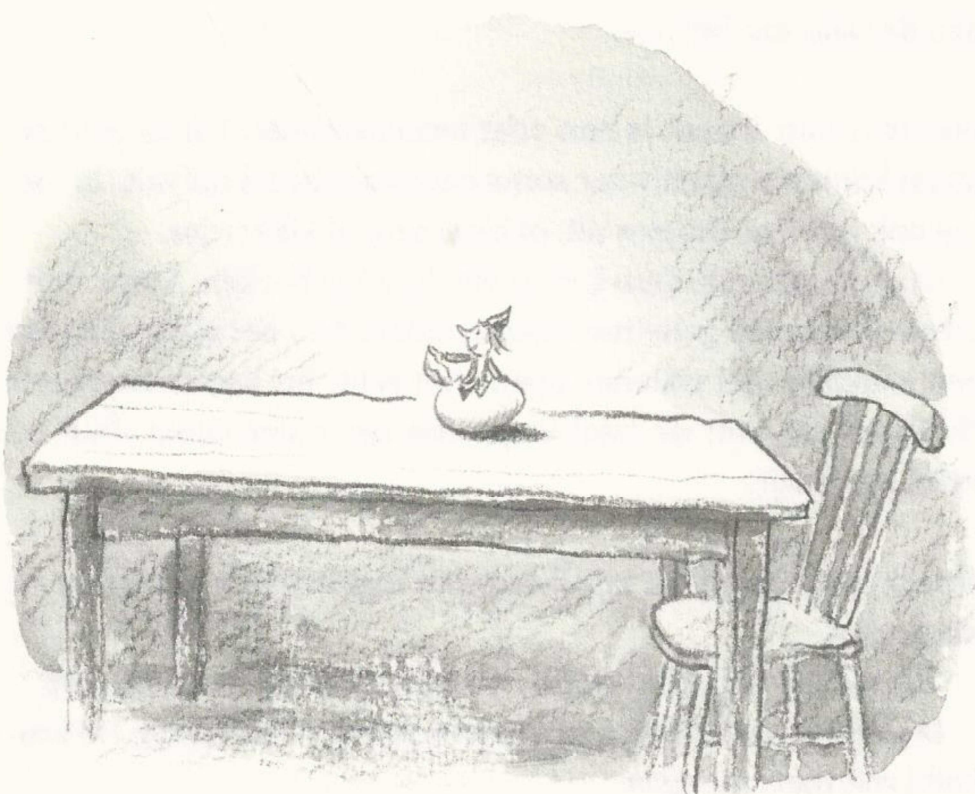
Een nieuwsgierige manestraal schijnt door het raam. Precies op het ei, dat op de tafel ligt.

En dan gebeurt er iets wonderlijks. Er klinkt een zacht gekraak. Er komen barsten in het ei.

Het ei breekt open en een klein punthoedje komt te voorschijn. Twee glanzende oogjes gluren naar buiten.

Een vreemd wezentje springt uit de gebroken eierschaal.

Het is een piepklein meisje.

Ze kijkt naar Kwark die keihard ligt te snurken en giechelt zachtjes. Ze glijdt – zoef! – langs de tafelpoot naar beneden en trippelt over de vloer naar het bed. Lenig klimt ze langs de dekens omhoog.

De oude tovenaar snurkt nog steeds. Het lijkt wel of er een felle wind uit zijn neus blaast. Het meisje moet haar punt-hoedje vasthouden, anders waait het weg.

Voorzichtig duwt ze een keer tegen de neus.

Kwark bromt wat in zijn slaap. Het wezentje giechelt. Ze klimt boven op de lange neus en springt op en neer, als op een springplank.

‘Wakkabakkaboe!’ roept ze en ze duikt van de neus af, midden in de baard van de tovenaar. Meteen schrikt Kwark wakker.

‘Wazat?’ mompelt hij en hij voelt aan zijn neus. ‘Er zat een dikke vlieg op mijn neus, geloof ik.’

Hij hoort een zacht gegiechel. Het komt uit zijn baard.

‘Wat krijgen we nou,’ mompelt Kwark. ‘Ik heb een giechel-baard!’

Kwark kijkt langs zijn neus naar zijn baard.

Twee kleine kraaloogjes gluren terug. Van verbazing worden Kwarks ogen zo groot als stuiters.

Het meisje kruipt te voorschijn. Ze gaat zomaar op het puntje van Kwarks neus zitten.

‘Dag papa,’ zegt ze vrolijk.

Kwark kijkt scheel naar het puntje van zijn neus.

‘Alle salamanders, een heksje! Waar kom jij vandaan?’ zegt hij.

Dan begrijpt hij het. Het ei was een heksenei! En nu is er een heksje uitgekomen. Een miniheksje.

Hij kijkt nog scheler naar zijn neus en vraagt: ‘Hoe heet jij, kleintje?’

Het heksje haalt haar schouders op. ‘Dat weet ik toch niet. Ik ben pas uit het ei gekomen, ik heb nog geen naam.’

‘O, natuurlijk,’ zegt Kwark en er verschijnt een rimpel op zijn voorhoofd.

De tovenaar denkt diep na en tuurt naar een plant op de vensterbank.

‘Foeksia,’ zegt hij. ‘Ik noem je Foeksia.’

Het miniheksje klapt in haar handen. ‘Ja, dat is een mooie naam, papa.’

Papa! denkt Kwark ontroerd. Ze noemt me papa. Wat zeg je me daarvan! Op mijn oude dag ben ik vader geworden. Van een miniheks nog wel.

Heel voorzichtig gaat Kwark weer onder de dekens liggen.

Foeksia heeft een nestje gemaakt in zijn baard. Daarin ligt ze nu te slapen. Opgerold als een katje.

Ik ben een papa! denkt Kwark nog eens. Met een glimlach op zijn gezicht valt hij in slaap.

Wolkentovenarij

Foeksia ligt op haar rug in het gras. Ze kijkt omhoog. De lucht is blauw. Er drijven kleine schapenwolkjes in. Foeksia zucht eens diep. Ze heeft zin om helemaal niets te doen. Maar ze moet leren. Van juf Minuul moet ze toverspreuken van buiten leren. Het zijn heel moeilijke toverspreuken.

Foeksia staart naar de schapenwolken. Ze mompelt zachtjes een toverspreuk.

‘Proximus praximus proestus.’

Nee, dat is fout, denkt ze. Ze kijkt weer naar de wolken.

Hè, dat is raar! Er is iets met de wolken gebeurd. Ze lijken nu echt op dikke, wollige schapen. Ze huppelen vrolijk door de lucht. Dat komt vast door die foute toverspreuk, denkt Foeksia. Ze hoort de schapen zelfs zachtjes blaten.

De miniheks gaat rechtop zitten. Dit is een leuk spelletje!

Daar komt Grobje aangelopen. ‘Wat ben jij aan het doen Foeksia?’ vraagt ze.

‘Ik ben aan het toveren met wolken,’ zegt Foeksia. ‘Dat is pas leuk, kijk maar...’

Ze wijst naar de wolken en roept: ‘Proximus praximus proestus!’

De schapenwolken vallen uit elkaar. Ze veranderen in kleine wolkjes. Kleine, witte muizenwolkjes die piepend door de lucht rennen.

Foeksia klapt in haar handen van plezier.

‘Goh, wat knap van jou,’ zegt Grobje. ‘Mag ik het ook eens proberen?’ Ze springt op en roept keihard: ‘Proximus praximus proestus!’ De kleine witte muizenwolkjes worden een grote berg.

De berg verandert in een wolkenkasteel. Het kasteel heeft hoge torens. En op de torens staan prinsessen. Ze wuiven met wolkenzakdoekjes.

Foeksia en Grobje springen schaterend op en neer. Ze zwaaien allebei met twee handen terug.

‘Proximus praximus proestus,’ roept Grobje opnieuw.

Ze horen een roffelend geluid. Er komen wolkenprinsen aan, op grote wolkenpaarden. Ze draven met een donderend geluid door de lucht.

‘Nou ik weer,’ zegt Foeksia. ‘Proximus praximus proestus!’ Een bliksemflits schiet door de lucht en er klinkt een keihard gebrul.

‘Oei!’ zegt Foeksia. ‘Wat heb ik nu gedaan?’

Aan de hemel verschijnt een witte wolkendraak. Het is een reusachtige draak. Hij heeft zes poten en zeven koppen. Met een harde brul vliegt hij op de wolkenprinsen af. De wolkenprinsen trekken hun wolkenzwaarden. Het wordt knokken! De wolkenprinsen hakken er lustig op los met hun zwaarden.

Foeksia en Grobje juichen de prinsen luidkeels toe.

‘Goed zo! Geef hem ervan langs! Maak er wolkenpuree van!’ roept Foeksia.

Maar de wolkendraak is ook niet mis. Zijn zeven koppen spuwen grote zwarte roetwolken. De prinsen zien geen hand voor ogen meer. Ze maken dat ze weggomen. Met een roffelend geluid verdwijnen ze hoog in de lucht.

De wolkendraak gaat nog steeds flink tekeer. Hij heeft niet in de gaten dat de prinsen verdwenen zijn. De zeven koppen beginnen elkaar zelfs te bijten.

Foeksia en Grobje rollen om van het lachen.

‘Ha ha, wat een sukkel!’ schreeuwt Foeksia.

‘Ik heb nog nooit zo’n domme draak gezien,’ roept Grobje.

Dat is niet zo slim van hen. Een draak laat zich niet zomaar voor sukkel uitschelden. Zelfs al is het een wolkendraak. De

zeven koppen loeren kwaad naar de twee heksjes. Ze smoezen een beetje met elkaar.

Plotseling duikt de draak naar beneden. Recht op de heksjes af.

‘Gauw, de toverspreuk!’ roept Grobje.

‘Proezemoes prokkeprut!’ roept Foeksia.

Maar dat is fout. Van schrik zijn ze allebei de toverspreuk vergeten. De wolkendraak is vlak boven hen.

‘Prollewop paardenpoep!’ schreeuwt Grobje.

De draak lacht brullend.

‘Wat doen we nou?’ roept Grobje angstig.

‘Rennen,’ zegt Foeksia. De twee heksjes zetten het op een hollen. Brullend vliegt de wolkendraak achter hen aan. In de verte zien ze juf Minuul staan. Ze rennen naar haar toe en verstoppen zich achter haar.

Juf Minuul kijkt verbaasd naar de wolkendraak. ‘Wat is hier aan de hand?’ zegt ze.

‘Hij wil ons pakken,’ piept Grobje.

Juf Minuul begint te lachen. Ze wijst met haar bezem naar de wolkendraak en roept: ‘Vort, wegwezen.’

Meteen valt de wolkendraak uit elkaar. Er blijven alleen kleine wolkjes over.

‘Een wolkendraak is niet echt,’ zegt juf Minuul. ‘Maar weet je wat wel echt is? Een regenwolk!’ Snel tovert ze een klein regenwolkje boven de hoofden van Foeksia en Grobje. Er vallen dikke druppels uit. De twee heksjes worden kletsnat.

En juf Minuul schatert het uit. ‘Dat is om het af te leren,’ zegt ze. ‘Je mag nooit spelletjes doen met toverspreuken. Zoiets kan gevaarlijk zijn!’

Als Foeksia thuiskomt, zegt Kwark verbaasd: ‘Alle salamanders! Hoe kom jij zo nat? Het heeft toch niet geregend vandaag?’

‘Het was maar een klein buitje,’ mompelt Foeksia. ‘Alleen Grobje en ik werden nat.’

‘Vreemd,’ zegt de tovenaar, ‘heel vreemd.’ Hij begrijpt er niks van.

De vliegende tandenborstel

Kwark de tovenaar wil zijn tanden poetsen. Hij staat in zijn pyjamabroek voor de wastafel. Op de rand ligt een tube tandpasta, maar de tandenborstel is nergens te zien.

‘Hoe kan dat nou?’ mompelt Kwark. ‘Die tandenborstel is toch niet gaan vliegen?’

Plotseling suist er iets langs zijn oren. Het is de tandenborstel! Hij vliegt door de badkamer.

Als een grote mug draait hij rondjes om Kwarks hoofd. De oude tovenaar wordt er duizelig van.

‘Alle salamanders! Die tandenborstel is dol geworden, geloof ik,’ roept hij.

Met één hand grijpt Kwark naar de tandenborstel. Mis! De tandenborstel duikt weg, onder Kwarks arm door.

Kwark duikelt in de badkuip. Hij stoot zijn hoofd tegen de kraan. Meteen komt er water uit de sproeier.

‘Ai!’ brult de tovenaar.

Druipnat, met een bult op zijn hoofd, klautert hij uit de badkuip.

‘Hier jij!’ roept Kwark boos. ‘Sinds wanneer gaan tandenborstels er op hun eigen houtje vandoor!’

Weer graait hij in de lucht. Maar de tandenborstel is sneller. Hij schiet over Kwarks hoofd de badkamer uit.

Kwark hoort een zacht gegiechel vanuit de woonkamer.

Hinkend met zijn houten been zet hij de achtervolging in.

De tandenborstel vliegt nu door de woonkamer van Kwark.

Hij zweeft langs het plafond, over de krokodil met de rollende ogen.

‘Wacht maar, jij! Ik krijg je wel,’ zegt Kwark. ‘Afgelopen met die geintjes! Als je nog eens zo’n streek uithaalt, gebruik ik je voortaan als schoenborstel.’

Hij knipt met zijn vingers en zegt: ‘Hoed, kom hier!’

Meteen vliegt zijn hoge hoed van de kapstok af. Het is een hoed met een brede rand. Hij heeft een lange punt vol manen en sterren. Zachtjes zweeft hij door de lucht naar Kwark toe.

Met de hoed in zijn hand sluipt Kwark om de tafel heen.

De tandenborstel vliegt langs de kast met toverboeken. Die boeken ritselen. Ze fluisteren zachtjes geheime toververhalen.

Plotseling gooit Kwark de hoed omhoog.

‘Hoed, vang die tandenborstel!’ roept hij.

De hoed zweeft razendsnel naar de boekenkast en duikt op de tandenborstel.

‘Gevangen!’ juicht Kwark en hij klapt in zijn handen.

De hoed valt en belandt met een klap op de tafel.

‘Zo, nu heb ik je, eigenwijze tandenborstel,’ zegt de tovenaar.

Onder de hoed klinkt gegiechel.

Verbaasd tilt Kwark de hoed op. Op de tafel ligt de tandenborstel. En op de steel van de tandenborstel zit Foeksia, de mini-heks.

‘Dag papa,’ zegt ze. ‘Ik kan al vliegen. Heb je dat gezien? Goed, hè?’

Kwark wrijft over de bult op zijn hoofd, en hij wringt zijn natte baard uit.

‘Ja, ik heb het gezien,’ bromt hij. ‘Maar ik heb mijn tandenborstel nodig. Ik wil mijn tanden poetsen. Tandeborstels zijn geen vliegtuigjes!’

‘Ik ben toch een heks,’ zegt Foeksia. ‘Heksen vliegen op bezemstelen. Maar daar ben ik te klein voor. Daarom vlieg ik op een tandenborstel.’

Kwark moet nu toch lachen.

‘Jij bent een mooie,’ zegt hij. ‘Maar nu wil ik graag mijn tanden poetsen.’

Hij pakt de tandenborstel met Foeksia er nog op en hinkt terug naar de badkamer.

Voorzichtig zet hij Foeksia op de rand van de wastafel, naast de tube tandpasta.

‘Ik zal je helpen, papa,’ roept Foeksia.

Vlug springt ze met twee voeten boven op de tube. Meteen spuit de tandpasta eruit.

Kledder!

Een witte sliert kronkelt om de neus van Kwark.

‘Alle salamanders!’ roept hij.

‘O, sorry papa,’ giechelt Foeksia.

De tovenaar kijkt sip naar de sliert tandpasta op zijn neus.

Foeksia moet zo lachen, dat ze de wastafel in rolt.

‘Deugniet,’ bromt Kwark.

En opeens draait hij snel de kraan open. De waterstraal spuit als een regenbui op het heksje neer. Kwark grinnikt en draait de kraan weer dicht.

Foeksia zit met een beteuterd gezicht in de wastafel. Haar punthoedje, haar haren en haar kleren zijn drijfnat.

‘Nu ben je net zo nat als ik,’ lacht Kwark.

‘Wil je me nu helpen met tandenpoetsen?’

Kwark doet wat tandpasta op de tandenborstel en zet Foeksia op de steel.

‘Poetsen maar!’ roept Kwark.

Foeksia vliegt met de tandenborstel heen en weer langs de tanden van Kwark. Ze poetst zo hard, dat het schuim in het rond vliegt. Nog nooit zijn de tanden van Kwark zo wit geweest.

De hoed van Kwark

Maar blijft papa Kwark nou? Hoelang wil hij nog uit-slapen?

Foeksia zit te wachten. Ze heeft met een grote opruimspreuk het hele huisje opgeruimd. Er is geen vleermuiskeuteltje meer te vinden. Zelfs niet op Krook, de opgezette krokodil die aan het plafond hangt. Kwarks toervuilsnisbak kan bijna niet meer dicht. Daarom zit Foeksia erbovenop.

Eindelijk hink-stapt de tovenaar uit zijn bed.

‘Verrassing!’ roept Foeksia.

Maar Kwark let niet op haar. Hij krabt aan zijn houten been.

‘Vreemd,’ mompelt hij.

Dat vindt Foeksia ook. Er is iets vreemds met Kwark. Maar wat?

Heeft hij zijn baard geknipt? Draagt hij een nieuwe pyjama?

Onder haar billen laat de vuilsnisbak een boertje.

‘Zeker pootjes gekregen?’ moppert Kwark. Hij rukt zijn sjaals van de kapstok en trekt de stapel pannen overhoop.

‘Papa, ik heb net opgeruimd!’ roept Foeksia.

‘Mooi,’ zegt Kwark. ‘Heb je mijn hoed ergens gezien?’

Dat is het! Papa Kwark heeft zijn hoed niet op! Is hij hem kwijt?

Foeksia schrikt. Ze heeft zijn hoed toch niet weggegooid? Samen met die bedorven paddenstoelhoedjes?

Vlug springt ze van de toervuilnisbak. Ze rukt de deksel open. De bak is leeg.

'Heeft het gesmaakt?' vraagt Foeksia beleefd.

De vuilnisbak wipt op en neer.

'Zat er een tovenaarshoed tussen? Van papa Kwark?'

De bak schudt heen en weer.

Foeksia zucht opgelucht.

'Kun je je hoed niet gewoon tevoorschijn toveren, papa?' vraagt ze.

Kwark schudt zijn hoofd.

'Waarom niet?'

'Omdat een tovenaars zonder hoed net zoiets is als... als...'

'Een draak zonder vuur?' zegt Foeksia.

'Precies.' Kwark niest. 'En zonder hoed word ik nog snotverkouden ook.'

'Maak je geen zorgen, papa,' zegt Foeksia. 'Als hij hier niet is, dan moet hij buiten zijn. Blijf jij maar binnen. Ik vind hem wel.'

Buiten kijkt Foeksia haar ogen uit. Het heksenbos lijkt wel een zak met zuurtjes. De bomen zijn knalrood en de struiken oranje. Roze konijntjes scharrelen tussen het blauwe gras.

'Wat is er aan de hand?' vraagt ze aan een felgroene raaf.

'Primus,' krast de raaf.

'De plaagdwerg? Maar die kan toch helemaal niet toveren?'

‘Misschien heb jij ergens een spreukje laten slingeren? Kraal!’ Boos vliegt de raaf weg.

Foeksia schudt haar hoofd. Zij heeft niets laten slingeren. Maar misschien heeft Primus de hoed van Kwark de tovenaar?

Foeksia gaat op zoek naar de plaagdwerf.

Opeens ziet ze een wit muisje. Het schiet over het paarse mos en

verandert in een blauw muisje. Daar! Daar zit Primus.

Met zijn rug tegen een donkerrode boomstronk. De hoed van Kwark wiebelt op zijn flaporen.

‘Wakkabakkaboel!’ roept Foeksia. Ze springt van haar bezem en rent op de plaagdwerf af. ‘Dief! Je hebt papa Kwarks hoed gestolen. Zo kan hij niet toveren. En hij wordt nog snotverkouden ook!’

‘Pak hem dan! Als je kan!’ zegt Primus.

Foeksia grijpt naar de hoed. Primus knijpt met zijn vingers in zijn neus.

Plop!

Weg is de dwerg.

‘Psst!’

Foeksia draait zich om. Primus staat vlak achter haar.

‘Hebbes!’ zegt Foeksia. Maar voor ze de hoed kan pakken, knijpt Primus weer in zijn neus.

Plop!

‘Stop!’ roept Foeksia. Wat een nare verdwijntruc is dat! Zo krijgt ze Kwarks hoed nooit terug.

‘Kiekeboel!’ roept Primus vanaf een dikke tak. Boven zijn hoofd zoemt een pimpelpaarse wesp.

Wacht eens... Foeksia staart naar de wesp. Aan één wesp heeft ze niets. Maar een heel nest vol wespen... daar kan ze wel wat mee! Het is vast haar geluksdag, want vijf takken boven Primus hangt een knalroze wespennest.

Foeksia wijst ernaar en roept: *'Grandi gravita grotoplus!'*

Het nest ploft omlaag. Boos zwermen alle wespen naar buiten. Ze kruipen in Primus' flaporen, in zijn broekzakken en in de mouwen van zijn jasje. Ze prikken hem tussen zijn tenen en op het puntje van zijn neus.

'Dat kietelt!' gilt Primus. Hij rolt uit de boom. 'Laat ze ophouden! Alsjeblieft!'

Foeksia houdt haar bezemsteel voor Primus' neus. 'Pak beet,' zegt ze.

'Waarom?' vraagt Primus. Maar hij grijpt de bezem met twee handen stevig vast.

'Pattex plakkerdi fixie vast!' roept Foeksia.

Primus wil de bezem loslaten, maar dat lukt niet. Hij krijgt nog geen vinger los.

'Hé!' roept hij. 'Wat is dat voor geintje?'

'Kleefspreuk. Kun je tenminste niet meer in je neus knijpen,' zegt Foeksia. Ze wuift de wespen weg, kruipt bij Primus op de bezem en vliegt vlug naar Kwark.

'Mijn hoed!' juicht Kwark als hij het tweetal ziet. Hij trekt de hoed van Primus' hoofd, zet hem op zijn eigen warrige haar en niest recht in het gezicht van de plaagdwerf.

'Hatsjoé!' niest Primus. 'Jakkas, nu ben ik ook verkouden. Flauwerds. Jullie kunnen niet eens tegen een grapje. Maak me nu maar los.'

Dat doet Foeksia. Meteen veegt de bezem de plaagdwerf het huisje uit.

Foeksia klapt in haar handen. 'Opgeruimd staat netjes!'

'Je bent een geweldige miniheks, Foeksia,' zegt Kwark.

‘En jij bent de beste tovenaar van het heksenbos, papa.’

‘Ik ben de enige tovenaar van het heksenbos,’ zegt Kwark. ‘En zonder jou en mijn hoed ben ik een tovenaar van niks.’

‘Ik ben hier, papa. En je hoed staat op je hoofd. Nu alleen nog een goede toverspreuk,’ zegt Foeksia. Ze duwt Kwark naar buiten.

‘Alle salamanders!’ roept Kwark. ‘Het heksenbos lijkt wel een taart van Minuul, met al die gekke kleurtjes. Vreselijk. Heeft die plaagdwerf dat gedaan?’

Snel tovert hij het oude bos terug.

‘Hm.’ Foeksia frons haar wenkbrauwen. ‘Groen. En groen. En nog meer groen. Ik weet niet, papa. Misschien was dat regenboogbos toch leuker...’

‘Wat?’ zegt Kwark.

Foeksia barst in lachen uit.

‘Grapje, papa. Een groen heksenbos is het mooiste heksenbos.’

